

*I was afraid of the night,
Which gathered the darkness of death.
When I met you,
I no longer feared the darkness of the night.
You showed me life, even when death is all around me.
You are my star
Brighter than others.
Your passion is the shooting star,
Seen many times during a lifetime.
Your love is the evening star,
Keeping me company while I sleep.*

Andrew C. Admire

White Rose Poetry Beyond Dream

"ฮารุตะ ชิน...ตื่นซะทีสิไอ้บ้า!"

เสียงใสๆ ตะโกนเป็นรอบที่สิบจนเจ้าตัวคนตะโกนนี้ก็อยากจะขวาง
ก้อนหินใส่กระจกบานโตตรงชั้นสองอันเป็นห้องนอนของใครบางคนให้
รู้แล้วรู้รอด

...ปีนขึ้นไปปลุกซะเลยดีไหมเนี่ย...

แต่ก่อนที่เธอจะได้ทำตามความคิด เสียงบานหน้าต่างต่างเคลื่อนก็ดังขึ้น
แล้วใบหน้าจ้วเงยของเด็กหนุ่มคนหนึ่งก็โผล่ออกมา

"ฮ้าวว เธอเรียกฉันหรือนัตสึมิ มาทำไมแต่เช้าอะ"

...นี่รู้ง่ายไหมว่าวันนี้เป็นวันเปิดเทอม...

"ก็วันนี้มันวันเปิดเทอมไงเล่า! ลืมไปแล้วหรือไง นี่! อีกลีบห่านาที่
ก็จะเข้าเรียนแล้วนะ"

"เหอหว่า แย่จัง งั้นก็คงไปไม่ทันแล้วละ โดดเลยละกัน"

เขาสรุปหน้าตายแล้วทำท่าจะกลับไปนอนต่อ นัตสึมิมืออยากจะกรี๊ด
และรีบร้องสุดเสียง

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ! อาบน้ำแล้วลงมาภายในห้านาที ไม่งั้นฉันจะปีน

ขึ้นไปจัดการนายข้างบนแน่ๆ"
คนถูกส่งเล็กคิ้วข้างหนึ่ง
"โห ร้อนแรงซะมัด แต่ตอนนี้ฉันง่วง ไม่มีอารมณ์หรอกนะ"
"ไอ้..."
นัดสี่มิ้อ่าปากค้าง ยังไม่ทันได้ด่าบานหน้าต่างก็เลื่อนปิดซะแล้ว มีเสียงหัวเราะขบขันดังลอดมาเบาๆ
แล้วไม่นานเด็กหนุ่มคนเดิมก็เดินออกมาในชุดนักเรียนเรียบร้อย นัดสี่มิ้องผมสีน้ำตาลอ่อนที่ยุ่งซอบกลของเขาแล้วยิ้มช้า ชินแยกเขี้ยวพลงเขกหัวเธอ
"ยิ้มอยู่ได้ ไม่ใช่เธอหรือไงที่เร่งฉันยกๆ จนต้องไปโรงเรียนในสภาพนี้เนี่ย"
นัดสี่มิ้อ่อนพลงคลำหัวบ๊อยๆ แต่ก็หัวเราะออกมา
เพื่อนของเธอ...ฮารุตะ ชิน...เพลย์บอยหนุ่มผู้มีแฟนคลับสาวน้อยสาวใหญ่ทั่วโรงเรียน...เขาคือผู้ชายที่มีรอยยิ้มกับดวงตาเป็นอาวุธ ไม่ว่าใครก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกองค์ประกอบบนใบหน้าของเขานั้นช่างเหมาะเจาะลงตัว พอรวมกันจึงกลายเป็นความหล่อเหลาปานเทพบุตรกรีก เวลาเขายิ้ม...ก็เหมือนมีพลังละลายหัวใจคนมองไปด้วย
ในขณะที่ชินโด่งดังเรื่องความหล่อบาดใจและเปลี่ยนสาวดวงไม่ซ้ำหน้า แถมแต่ละคนยังมีดีกรีความสวยขนาดที่นางแบบยังต้องขิดซ้าย แต่นัดสี่มิก็กลับเป็นดาวเด่นในเรื่องกิจกรรม เธอได้รับเลือกให้เป็นนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนถึงสามปีซ้อน...เด็กสาวแสนสวย ฉลาด สดใส ร่าเริง...เป็นตัวแทนของรอยยิ้มและมิตรภาพของเซเฮ
ทั้งที่โดดเด่นต่างกันสุดขีด แต่เขากับเธอก็สนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก เพราะเรียนโรงเรียนเดียวกันและอยู่ห้องเดียวกันมาตลอดตั้งแต่ประถม
"ก็ใครใช้ให้นายตื่นสายเล่า!"
"ไม่เห็นเป็นไรนี่ มีเพื่อนซี้เป็นประธานนักเรียน ใครจะทำอะไรได้"
เขายิ้มแบบที่ทำให้โลกของสาว ๆ สว่างไสวขึ้นทันตา...แต่โลกของเขา กลับดับมืดเพราะกำปั้นเล็กๆ ของคนข้างๆ

ปัก!!!

"โอ๊ะ ไรของเธอเนี่ย"

ซินเอามือกุมแก้มด้วยหน้าตาน่าสงสาร นี่ถ้าไม่ใช่เพิ่งตื่นและกำลัง
มึนๆ ก็คงไม่มีทางได้แอ้มเขาหรอก

นัตสึมิหรีตา

...อย่ามาทำท่าทางหล่อคึกขูให้ใจอ่อนซะให้ยากเลยเพื่อน...

"โทษฐานที่คิดใช้อำนาจในทางที่ผิดไง แล้วปีนี้นั่นก็อาจจะไม่ได้เป็น
ประธานนักเรียนก็ได้"

อีกฝ่ายยิ้มกว้างทันที

"พนันกันใหม่ล่ะ ราเม็งสองชาม"

"กินจุชะมัด ใครจะไปพนันด้วย"

"อ้าว พุดจี้แสดงว่าเธอก็แอบมั่นใจว่าตัวเองจะได้เป็นประธานนะ
สิ...หลงตัวเองไปหรือเปล่า"

"ก็เหมือนกับพนันว่าปีนี้นายจะมีแฟนมากกว่าสามคน และหนึ่งใน
สามคนนั้นจะต้องเป็นคนในวงการบินเท็งนะแหละ"

"หึๆ นั่นดูถูกนะนะ ขอเป็นห้า เอ๊ย หก ได้ไหม"

ซินหัวเราะพลางก้มหลบเบ้าที่พาดมา นัตสึมิก้อนอย่างหมั่นไส้

"ยะ นายศาลโนว่าสุดปือป ก็กักกันเข้าไป ถ้าตอนแก่แล้วนายหาสาว
แต่งงานด้วยไม่ได้ละก็ ฉันจะหัวเราะเยาะให้พันว่วงเลยคอยดู"

"ไม่เห็นจะกลัว...ก็ฉันมีเธออยู่นี่ไง"

...ตบ ตบ ตบ...

...เอาแล้ว บริหารหัวใจกันแต่เช้า...

...แต่ขอโทษยะ ภูมิต้านทานฉันสูง...

"เฮอะ ผันไปเหอะ สาวสวยหุ่นเรียวอย่างฉันนะ ยิ่งไงก็ต้องมีหนุ่ม
รูปงามมาบึงอยู่แล้ว นายขึ้นคานไปคนเดียวเหอะ!"

ซินหัวเราะในลำคอ

"อืม แล้วจะคอยดู"

"-_- " น้ำเสียงดูถูกชอบกลนะ"

"หึๆ"

"กรี๊ด ตาชินบ้านี่"

นัตลีมีบีบคอชินแล้วหัวเราะวิ่งไล่กันไปอย่างสนุกสนานจนถึงโรงเรียน
บรรยากาศเปิดเทอมวันแรกสดใสคึกคักเหมือนเคย ทุกปีที่เลื่อนชั้นจะมี
การจัดนักเรียนในห้องใหม่ แล้วก็เหมือนทุกครั้ง นัตลีมีกับชินได้อยู่ห้อง
เดียวกันอีกแล้ว

"ฉันว่ามันต้องมีอะไรผิดปกติแน่ๆ"

นัตลีมีเอามือกุมคางด้วยสีหน้าครุ่นคิด

"หึม?"

มีเสียงครางในลำคอตั้งออกมาจากคนที่กำลังดูรายชื่อเพื่อนร่วมชั้น
"ทำไมก็ปึๆ ฉันก็ต้องได้อยู่ห้องเดียวกับนายด้วยเนี่ย เบื่อๆ เบื่อเพีย"
ชินหันมาทำตาโตและก้มมองเธอชายที่ขวาที่

"เธอนี้ผิดปกติตรงไหนหรือเปล่า มีแต่สาวๆ ที่แทบจะคุกเข่าขอ ผอ.
เพื่อที่จะได้อยู่ห้องเดียวกับฉันทั้งนั้น"

"หอะ"

นัตลีมีทำหน้าตาอยากอ้วก

"สงสัยเป็นเพราะแบบนี้แหละ เขาถึงได้จับฉันมาอยู่ร่วมกับนายเพื่อ
ควบคุมความประพฤติ"

"เธอไม่คิดบ้างหรือว่ามันอาจจะเป็นพรหมลิขิต"

ชินพุดยิ้มๆ แต่นัตลีมีเบ้หน้าทันที

"ฉันไม่เชื่อเรื่องแบบนี้หรอก ชะตาของตัวเอง เราก็ต้องเป็นคน
กำหนดเองสิ"

"นัตลีมี! หัวดีจ้า"

เด็กสาวสวมแว่นตาคนหนึ่งวิ่งเข้ามาทักทาย เธอทำตาโตอย่าง
เหลือเชื่อเมื่อเห็นชิน

"ฉันตาฝ้าไปหรือเปล่าที่เห็นฮารุตะ ชินมาทันเวลาวันเปิดเทอม...
ถึงจะแบบหูดหวิดก็เถอะ"

"ริอะะจังใจร้ายชะมัด ฉันก็อยากเป็นเด็กดีเหมือนกันนะ"

" -- " หยุดทำเสียงโนะเนะใส่เพื่อนฉันเลยนะ ริอะจังเขารู้ว่าดู
แท้ของนายดียะ"

"งะ อะไรเนีย ไร ริอะจังอย่าไปฟังนัตสึมิใส่ความฉันนะ ปีนี้อยู่
ห้องเดียวกัน ฉันคงต้องรบกววนริอะจังเยอะแยะเลย ผากตัวด้วยนะครับ
^_^"

นัตสึมิทำหน้าที่ละเหยใส่ชิน ส่วนริอะก็เอามือปิดปากหัวเราะคิกคัก
เสียงอดดั่งขึ้น ทั้งสามจึงเข้าไปนั่งในห้องเรียน นัตสึมินั่งคู่กับริอะ
ส่วนชินนั่งอยู่ข้างๆ กับเพื่อนผู้ชายอีกคน

"เฮ้อ ปีนี้ต้องมาอยู่ห้องเดียวกับ 'ตุ๊กตาเดินได้' อีกแล้ว น่ากลัวชะมัด"
นัตสึมิมองตามสายตาริอะไปยังที่นั่งติดริมหน้าต่าง โต๊ะคู่ตรงนั้น
มีเพียงเด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ผิวของเธอขาวอมชมพูเปล่งปลั่งตัดกับดวงตาสีน้ำเงินกลมโตเหมือน
ตุ๊กตา ผมสีฟ้าอ่อนทั้งตัวถึงกลางหลัง ริมฝีปากบางแหม่นนั่งไร้ความรู้สึก
ใดๆ...ไม่มีใครปฏิเสธว่าเธอสวยและน่ารักจนไม่น่าจะมีจริงบนโลกใบนี้
แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปสนทนากับเธอเช่นกัน

เซเรียส เฟย์...เด็กสาวปริศนาที่ไม่มีใครรู้ความเป็นมา เธอชอบ
ปลีกตัวจากสังคมไปนั่งเงิบๆ คนเดียว เพื่อนในชั้นแทบไม่มีใครเคยคุย
กับเธอ รู้แต่ว่าความสามารถของเธอเข้าขั้นอัจฉริยะเกือบทุกด้าน ไม่ว่าจะ
จะเป็นการเรียน ภาษา ศิลปะ ดนตรี กีฬา...ชื่อของเธอจะติดอยู่อันดับ
หนึ่งเสมอ

"ไปว่าเขาแบบนั้นทำไม"

"เขาก็เรียกแบบนี้กันทั้งโรงเรียน คนอะไรหน้าตาน่ารักก็จริง แต่
หยิ่งชะมัด"

นัตสึมิมองเฟย์อย่างครุ่นคิด

"ฉันว่าเขาอาจจะ เป็นพวกขี้อายทั้งๆ ที่ในใจอยากคุยกับเพื่อนๆ
ก็ได้นะ เป็นคนเรียบร้อยแต่มนุษยสัมพันธ์ไม่ค่อยดี"

"แต่ฉันว่าไม่ใช่ะ ไม่รู้สิ อย่างนานะ โอเมะก็ขี้อายยังคบกับพวก
เราได้เลย ฉันว่ารายนี้ดูแปลกยังไงก็ไม่รู้ แล้วคนปกติที่ไหนเขามีสีตา

สีผมแบบนี้บ้าง ฉันว่าเผละๆ เขาอาจจะเป็นมนุษย์หลอตทดลองอะไรพวกนั้นก็ได้"

อาจารย์เดินเข้ามาในห้องเรียนทำให้เสียงคุ้ยจ้อแจ๊เงียบลง หลังจากแจกกระดาษให้นักเรียนทุกคนไหวตประธานของชั้นปี การเรียนการสอนก็เริ่มเหมือนปกติ พอถึงพักกลางวันก็ประกาศผลออกมา นัตสิมคิดว่าตัวเองคิดถูกแล้วที่ไม่พนันกับชิน...เพราะปีนี้เธอก็ได้เป็นประธานนักเรียนอีกแล้ว

หลังจากเพื่อนๆ แสดงความยินดีเสร็จ นัตสิมก็ขอตัวเดินแยกออกมาซื้อขนม ขณะที่เดินผ่านสวนน้ำพุ เท้าทั้งสองก็ชะงักลง

สวนน้ำพุเป็นสวนดอกไม้ขนาดเล็กที่มีลานน้ำพุรูปเทพธิดาตั้งอยู่ตรงกลาง มีม้านั่งสามสี่ตัวอยู่ใต้ต้นเมเปิ้ลอันเป็นที่นิยมของคนที่ชอบอ่านหนังสืออย่างสงบ

ที่ม้านั่งสีขาวตัวสุดท้าย เฟย์นั่งอยู่ตรงนั้น เธอไม่ได้กำลังอ่านหนังสือ หากแต่ดวงตาสีน้ำเงินกลมโตคู่นั้นทอดเหม่อเหมือนตุ๊กตาไร้วิญญาณ

"สวัสดี เฟย์"

นัตสิมติดลึนใจเข้าไปทัก เฟย์เงยหน้าขึ้นมอง

"อากาศละ นัตสิม?"

นัตสิมยิ้มกว้าง

"จ้า เฟย์กำลังทำอะไรหรอ ขอนั่งด้วยคนได้ไหม"

ดวงตาสีน้ำเงินมีแววงงงวบบ้างหนึ่งก่อนจะกลับมาสงบนิ่งดังเดิม

"ฉันอยากอยู่คนเดียว"

คนพังก้อมแง่งๆ กับคำตอบตตรอนแบบไม่มีเยื่อใย แต่นัตสิมยังไม่ยอมแพ้ เธอนั่งลงข้างเฟย์ดี๋อๆ

"น่า ฉันแค่เบื่้อๆ อยากหาเพื่อนคุยนะ"

นัตสิมรู้ดีว่ามั่นคงพังก้อมแง่งๆ ไม่เข้าท่าเท่าไรที่ดาวโรงเรียนผู้มีเพื่อนฝูงมากมายล้อมหน้าล้อมหลังไม่เคยขาดอย่างเธอจะอ้างแบบนี้ แต่เอาเถอะ ในฐานะประธานนักเรียน เธอควรดูแลเพื่อนๆ ทุกคนในชั้นปีให้มีความสุขที่ได้มาโรงเรียนนี้

เพ็ญนั่งเงียบไม่ตอบคำ นัตลีมีจึงเป็นฝ่ายชวนคุย

"เธอทำอะไรอยู่เหรอ นั่งเล่น?"

"เธอไม่ได้ยินเหรอ"

"ได้ยินอะไร"

"เสียงหีบเพลง... เพลงช้า... ที่เศร้าจับใจ"

เพ็ญตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยจนนัตลีมีขลุ่ยขึ้นมา... ก็ตอนนั้นมีเสียงอื่นนอกจากเสียงน้ำพุชะที่ไหน

เพ็ญหันไปมองนัตลีมีอีกครั้งด้วยสายตาว่างเปล่า น้ำเสียงเรียบเรื่อยนั้นเย็นจนจับชั่วคราวใจ

"ไปซะเถอะ ถ้าอยู่ใกล้ฉัน เธอจะต้องพบกับโชคร้าย"

สติปัญญาเด็กเรียนดั่งกังวาน เพ็ญเก็บหนังสือลงกระเป๋าก่อนลุกขึ้นแต่ร่างที่ก้าวยาวๆ เข้ามาหาทำให้เธอชะงักไปเล็กน้อย

"มีธุระอะไร"

นัตลีมีส่ายหน้าด้วยรอยยิ้มสดใส

"ไม่มี แต่เย็นนี้ฉันอยากไปเที่ยวบ้านเธอ"

เพ็ญมองอีกฝ่ายด้วยสายตาปราศจากความรู้สึก

"บอกแล้วไงว่าอย่ามายุ่งกับฉัน"

"না... เธอจะรังเกียจอะไรกันนักหนา ยังไงเราก็อยู่ห้องเดียวกันมาสองปีแล้วนะ ฉันไม่ใช่คนเลวร้ายซะหน่อย รับรองว่าไว้ใจได้"

นัตลีมีเอามือตบบอกตัวเอง แล้วอยู่ๆ ชินก็ไหล่น้ำมาจากข้างหลัง

"เฮ้ พวกเธอคุยอะไรกันอยู่นะ"

นัตลีมีหันไปแยกเขี้ยวใส่

"ไม่รู้สักเรื่องจะตายไหม"

"ตาย"

"--" จิ้งก็ตายไปเลยไป ทำไมยังมายืนเกะกะอยู่ล่ะ"

ทั้งสองคนยืนต่อปากต่อคำกันพักหนึ่งก่อนจะรู้สึกตัวว่ามีเด็กสาวอีกคนจ้องมองอยู่ นัตลีมีลูบผมเขินๆ

"เอ้อ โทษที่ เพื่อนฉันมันพันธุบ้านะ ว่าจะหาเวลาจับไปฉีดยาอยู่"

"เอ จำได้ว่ามีคนบอกว่าเราสองคนมันพันธุเดียวกันนี่นา"

ชินทำตาใส

"พนนได้เลยว่าไอบ้านั้นตาบอดแหงๆ"

"นิกได้แล้ว! คนที่พูดก็คือรุ่นพี่โทโซที่เธอแอบกรี๊ดใจ"

"หนอย! อย่ามาว่ารุ่นพี่นะยะ >O< อ้าว เดี่ยวเฟย์ รอด้วย"

นัตสึมิรีบวิ่งมาขานาข้างคนที่เดินออกไป...ตามด้วยชิน

"แล้วนายตามมาทำไมเนี่ย!"

นัตสึมิทำตาเขียวใส ชินยกไหล่

"ก็ไม่มีอะไรทำ พวกเธอจะไปเที่ยวกันไม่ใช่เหรอ ไปด้วยดิ"

"จะไปนี่ขออนุญาตเฟย์เขาหรือยัง --;"

"ทำอย่างกับเธอขอแล้วเขายอมงั้นแหละ ^O^"

นัตสึมิกับชินยังคงเถียงกันมาตลอดทางขณะที่เด็กสาวอีกคนเดินไปเรื่อย ๆ อย่างสงบนิ่ง นัตสึมิแอบสังเกตเฟย์เป็นระยะ ๆ ไม่เคยมีตอนไหนที่ใบหน้าน่ารักๆ นั้นจะแสดงอารมณ์ออกมาเลย

ทั้งสามหยุดลงที่หน้ารั้วดอกกุหลาบสีแดงสด ภายในนั้นมีสวนดอกกุหลาบสีแดงไกลสุดลูกหูลูกตาและคฤหาสน์หลังใหญ่ ตัวเรือนเป็นสถาปัตยกรรมแบบยุโรปโบราณ ดูโอ้อ่าแฝงมนตร์ขลังเหมือนปราสาทในเทพนิยายมากกว่าจะเป็นบ้านคนธรรมดาๆ กลิ่นหอมอ่อนๆ ไชยมา หญิงสาวในเครื่องแบบสาวรับใช้ที่ยืนอยู่ใต้ร่มเงาของแมกโนเลียริมรั้วเดินมาเปิดประตูด้วยท่าทางนอบน้อม

"เชิญคะคุณหนู"

เฟย์ส่งกระเป๋าส่งให้หญิงสาวคนนั้นก่อนจะเดินไปยังคฤหาสน์ นัตสึมิกับชินมองหน้ากันและรีบเดินตามติดไปทันที นัตสึมิมองสาวรับใช้ที่เดินตามมาอย่างสงบด้วยความสงสัย

...เจ้าชายบ้านนี้เหตขนาดไหนเนี่ย คนรับใช้ถึงสงบเสงี่ยมได้ขนาดนี้ ดูเฟย์ก็ไม่ใช่นักดะไรสักหน่อย...

"บ้านเธอใหญ่จังเลย ถมสวยมากอีกต่างหาก พ่อแม่คงรวยน่าดู"

"ฉันไม่มีพ่อแม่ คนที่อยู่ที่นี่มีแต่เฮตะกับคนรับใช้"

พอก้าวเข้าไปในตัวบ้าน นัตสึมิกก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังฝันไป พื้นสีขาวปูด้วยหินอ่อนเนื้อดี พอทำสัมผัสก็รู้สึกได้ถึงความเย็นบริสุทธิ์ เสาสีขาวลวดลายอ่อนช้อยแบบกรีกโบราณ โขฟากำมะหยี่สีน้ำเงินเข้ม ตัดกับพื้นยิ่งทำให้คุณหุหุราเข้ากับรูปปั้นหญิงสาวซึ่งอยู่ตรงเชิงบันไดเวียน อันทอดตัวไปสู่ชั้นบน โคมไฟแก้วระย้าลงมาสะท้อนแสงเป็นประกายระยิบระยับ เที่ยงเทียนลวดลายโค้งที่ประดับอยู่ตามผนังให้กลิ่นอายคลาสสิกอย่างบอกไม่ถูก

ร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มคนหนึ่งเดินลงมาจากบันได ดวงตาสีน้ำผึ้งคู่ นั้นดูแปลกใจเล็กน้อยเมื่อพบว่ามิแขกมาเยือน แต่เพียงเสี้ยววินาที รอยยิ้มสุภาพก็เผยอยู่เต็มหน้า

"สวัสดีครับคุณหนู วันนี้พาเพื่อนมาเที่ยวบ้านเธอครับ"

นัตสึมิกยิ้มกว้าง ทำทางคนคนนี้คงมนุษย์สัมพันธ์ดีกว่าเพื่อนของเธอเยอะเลย

"สวัสดีค่ะ ฉันชื่ออากาเสะ นัตสึมิกะ วันนี้ขอรบกวนหน่อยนะคะ"

"ฮารุตะ ชินครับ มาดูแลไม่ให้ยัยนี้อาละวาดุ่นวายนะคะ"

ชินทำหน้าที่ขริมสุดชีวิต นัตสึมิกมันได้จึงกระซิบเสียงลอดไรฟัน

"นั่นมันควรจะเป็นคำพูดของฉันไม่ใช่เธอ"

ใบหน้าของเพ็ยยังคงนิ่งเหมือนตุ๊กตา เธอเดินเลยไปยังห้องหนังสืออย่างไม่สนใจ

"พวกนี้ตามมาเอง ฉันไม่เกี่ยวนะ"

"ผมยาโนะ เฮตะครับ เป็นผู้ดูแลคุณหนูและความเรียบร้อยทั้งหมดในบ้านหลังนี้"

เขากล่าวด้วยรอยยิ้มเป็นมิตรก่อนจะเชิญนัตสึมิกและชินนั่ง

"น้ำส้ม กาแฟ หรือจะเป็นไวน์องุ่นสักแก้วดีครับ"

"ไว..."

นัตสึมิกรีบปิดปากชินทันทีก่อนยิ้มตอบ

"ขอเป็นน้ำส้มสองที่ค่ะ"

